

ΘΥΜΑΤΑ ΠΟΛΕΜΟΥ

Μάνες του πολέμου.
 Με την αγωνία να θολώνει τα μάτια,
 να στεγνώνει τα χείλη,
 να παραλύει την καρδιά.
 Με τα παιδιά τους –μαραμένα κρίνα–
 στα αδύναμα χέρια τους.
 Μάνες που γνώρισαν τη φρίκη
 της ολοκληρωτικής καταστροφής.
 Την ώρα που η σειρήνα ηχούσε
 και τα φώτα έσβηναν,
 εκείνες σπαρταρούσαν από τις ωδίνες.
 Την ώρα τη θείκη, της γέννας,
 το γάλα τους κόπηκε.
 Τα βρέφη τους δεν γεύτηκαν τη θαλπωρή
 και τη γαλήνη της αγκαλιάς τους.
 Ούτε άκουσαν τα πρώτα τραγούδια
 του χαρούμενου καλωσορίσματος.
 Ήρθαν στον κόσμο, τον όχι “αγγελικά πλασμένο”,
 στον κόσμο τον ανάληγτο,
 πνίγοντας την πρώτη ανάσα τους
 στις πύρινες φλόγες.
 Παλεύοντας να επιβιώσουν και να βλαστήσουν
 στη μολυσμένη ατμόσφαιρα
 από τα χημικά των όπλων.
 Παλεύοντας με το θάνατο,
 που απλόχερα σκόρπισαν οι “σωτήρες” τους.
 Έτσι υπόσχονται οι κρατεροί της γης
 την ελευθερία και τη λύτρωση·
 κόβοντας το νήμα της ζωής αθώων παιδιών.
 Και οι μάνες –ασπρόμαυρες φιγούρες–
 που ακέραιες θα βγούνε απ’τη στάχτη,
 για πάντα θα θυμούνται.
 Όπως οι μάνες από την Τραπεζούντα,
 από τη Σαμψούντα, το Αϊβαλί...
 Θα θυμούνται με πόνο και αγανάκτηση
 πόσο άδικος είναι ο πόλεμος.
 Και πόσο ματώνει την ψυχή.

Στις συναδέλφισσές μου μαίες με πολλή αγάπη (20/5/1999).
 Χρύσα Κυπρίου, Μαία Γ.Π.Ν-Μαιευτηρίου “ΕΛΕΝΑ ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ”